

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

31.10.2022 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Prawo do odliczenia VAT przez nabywcę pomimo braku uiszczenia podatku należnego przez sprzedawcę, wyrok TSUE z 15 września 2022 r., sygn. C-227/21 3

Brak obowiązku sporządzania analizy porównawczej oraz analizy zgodności przez Spółkę posiadającą status mikroprzedsiębiorcy, interpretacja indywidualna z 14 października 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.437.2022.1.MBD 4

Prawo do odliczenia VAT przez nabywcę pomimo braku uiszczenia podatku należnego przez sprzedawcę, wyrok TSUE z 15 września 2022 r., sygn. C-227/21

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle zasady neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej polegającej, w sytuacji sprzedaży nieruchomości pomiędzy podatnikami, na odmówieniu nabywcy prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) z tego tylko powodu, iż wiedział on lub powinien był wiedzieć, że sprzedający znajduje się w trudnej sytuacji finansowej względnie w stanie niewypłacalności i że okoliczność ta może skutkować tym, że sprzedający nie zapłaci lub nie będzie mógł zapłacić VAT na rzecz skarbu państwa.

Komentarz eksperta

Przedmiotowy wyrok TSUE zapadł na tle litewskiej sprawy dotyczącej sprzedaży nieruchomości w drodze przymusowej licytacji. Sprzedawca nieruchomości wystawił fakturę oraz zadeklarował transakcję do celów VAT, przy czym finalnie nie uiszczył VAT należnego na rzecz budżetu państwa. Nabywca uiszczył całą kwotę wynikającą z faktury, w tym VAT i w konsekwencji chciał skorzystać z prawa do odliczenia VAT naliczonego z tytułu nabycia nieruchomości. Niemniej jednak organ podatkowy odmówił takiego prawa. Sprawa trafiła do TSUE, który stanął po stronie podatnika.

W omawianym wyroku Trybunał przypomniał, iż prawo do odliczenia VAT stanowi podstawowe uprawnienie podatnika. W konsekwencji, organy podatkowe, chcąc odmówić takiego prawa, powinny wykazać istnienie obiektywnych przesłanek prowadzących do wniosku, że podatnik dopuścił się oszustwa czy nadużycia prawa lub że wiedział względnie powinien był wiedzieć, iż transakcja mająca stanowić podstawę prawa do odliczenia wiązała się z oszustwem.

W dziedzinie VAT dla stwierdzenia wystąpienia praktyki stanowiącej nadużycie konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek. Po pierwsze, wymagane jest, aby sporne transakcje, pomimo iż spełniają formalne przesłanki przewidziane w odpowiednich przepisach VAT, skutkowały uzyskaniem korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem tych przepisów. Po drugie, z ogółu obiektywnych czynników powinno wynikać, że zasadniczy cel spornych transakcji ogranicza się do uzyskania korzyści podatkowej.

TSUE przypomniał również, iż okoliczność, czy dostawca/usługodawca zapłacił VAT należny z tytułu transakcji sprzedaży na rzecz skarbu państwa, czy też nie, nie powinna mieć sama w sobie wpływu na prawo podatnika do odliczenia naliczonego VAT. Uzależnienie prawa do odliczenia VAT od uprzedniej rzeczywistej zapłaty tego podatku przez sprzedawcę skutkowałoby nałożeniem na nabywcę ciężaru ekonomicznego, do ponoszenia którego nie jest on zobowiązany, a którego uniknięcie stanowi właśnie cel systemu odliczeń.

W orzeczeniu zaznaczono, iż z samych trudności finansowych, na jakie napotyka sprzedawca, którego towar został sprzedany w drodze przymusowej egzekucji, nie można automatycznie wywnioskować bezprawnego zamiaru nieuiszczenia VAT. Na tej tylko podstawie nie można zatem uznać, że dokonując z nim transakcji handlowej, nabywca tego towaru dopuszcza się nadużycia prawa skutkującego utratą prawa do odliczenia VAT.

Kwestionowanie prawa do odliczenia VAT po stronie nabywcy, w oparciu o trudną sytuację finansową dostawcy, sprowadza się do obciążenia nabywców ryzykiem, jakie niewypłacalność sprzedającego oznacza dla rzeczywistej zapłaty VAT na rzecz skarbu państwa. Przy czym ryzyko to powinien jednak, co do zasady, ponosić skarbu państwa.

Tezy tegoż wyroku należy niewątpliwie uznać za słuszne. Orzeczenie może służyć jako istotny argument w ewentualnych sporach z organami podatkowymi kwestionującymi prawo do odliczenia po stronie nabywcy ze względu na brak

zapłaty VAT należnego przez sprzedawcę. Ponadto może być pomocny także w innych sprawach, gdzie kwestionuje się prawo do odliczenia ze względu na status sprzedawcy/problemy po stronie sprzedawcy.

JUSTYNA PUŁKA
DORADCA PODATKOWY

Brak obowiązku sporządzania analizy porównawczej oraz analizy zgodności przez Spółkę posiadającą status mikroprzedsiębiorcy, interpretacja indywidualna z 14 października 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.437.2022.1.MBD

W omawianej interpretacji indywidualnej wnioskodawca [dalej: **Wnioskodawca**] – spółka z ograniczoną odpowiedzialnością będąca polskim rezydentem podatkowym zwrócił się do DKIS z pytaniem czy z uwagi na status mikroprzedsiębiorcy sporządzana przez niego dokumentacja cen transferowych za rok 2021 oraz lata następne może nie zawierać analizy porównawczej ani analizy zgodności.

Jak wskazał Wnioskodawca, jego jedynym wspólnikiem [dalej: **Wspólnik**] jest spółka z siedzibą w Luksemburgu. Wnioskodawca zawierał ze Wspólnikiem transakcje kontrolowane, z których najważniejsza dotyczy udzielenia pożyczki przez Wspólnika na rzecz Wnioskodawcy. W związku z realizacją ww. transakcji, Wnioskodawca na podstawie art. 11k ustawy CIT jest zobowiązany do sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych za 2021 rok. Jednocześnie, Wnioskodawca posiadał w 2020 r., nadal nieprzerwanie posiada i spodziewa się posiadać w latach następnych status mikroprzedsiębiorcy w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo przedsiębiorców. Wnioskodawca nie weryfikował natomiast statusu Wspólnika jako mikro- lub małego przedsiębiorcy.

Mając na względzie powyższe, zdaniem Wnioskodawcy, lokalna dokumentacja cen transferowych, do której sporządzenia zobowiązany jest lub będzie Wnioskodawca posiadający status mikroprzedsiębiorcy, obejmująca transakcję kontrolowaną zawartą ze Wspólnikiem może nie zawierać analizy porównawczej ani analizy zgodności, niezależnie od tego czy

Wspólnik posiada status mikro- lub małego przedsiębiorcy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Wnioskodawca powołał się na treść art. 11q ust. 3a Ustawy CIT statuującego możliwość zastosowania omawianego uproszczenia, jak również wskazał m.in. stanowisko Ministerstwa Finansów zajęte w dokumencie „Prekonsultacje podatkowe: Zestawienie uwag z prekonsultacji zmian w zakresie przepisów o ocenach transferowych” do uwagi nr 87, zgodnie z którym „Wymóg przewidziany (...) w zakresie <<transakcji kontrolowanych zawieranych przez podmioty powiązane będące mikroprzedsiębiorcą lub małym przedsiębiorcą>> dotyczy oceny każdorazowo każdego podmiotu odrębnie.” W ocenie Wnioskodawcy powyższe oznacza, że jako podmiot zobowiązany do sporządzenia dokumentacji cen transferowych, powinien on ocenić wyłącznie swój własny status jako mikro- lub małego przedsiębiorcy i jeżeli w efekcie ustali, że spełnia określone w przepisach Prawa przedsiębiorców warunki, to może korzystać z uproszczenia przewidzianego w art. 11q ust. 3a ustawy CIT. Wnioskodawca nie jest natomiast zobowiązany do oceny statusu drugiej strony transakcji (Wspólnika).

DKIS uznał stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe.

Komentarz eksperta

Stanowisko zajęte przez DKIS stanowi ważne uzupełnienie w świetle budzącego wiele wątpliwości brzmienia art. 11q ust. 3a pkt 1 ustawy CIT i tym samym zasługuje na aprobatę.

Art. 11q ust. 3a pkt 1 ustawy CIT stanowi bowiem, iż „w przypadku transakcji kontrolowanych zawieranych przez **podmioty powiązane będące mikroprzedsiębiorcą lub małym przedsiębiorcą** w rozumieniu odpowiednio art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo przedsiębiorców, lokalna dokumentacja może nie zawierać analizy porównawczej lub analizy zgodności”. Użycie liczby mnogiej poprzez sformułowanie „**podmioty powiązane**” może zatem sugerować, że badanie statusu mikro- lub małego przedsiębiorcy powinno dotyczyć obu stron transakcji. Jednocześnie należy jednak zauważyć, że zarówno w dalszej części cytowanego przepisu, jak i w przypadku art. 11q ust. 3b ustawy CIT, zgodnie z którym „**przepis ust. 3a pkt 1 ma**

zastosowanie w przypadku **przedsiębiorcy**, który w ostatnim roku podatkowym **spełnił** warunki określone w art. 7 ust. 1 pkt 1 albo 2 ustawy Prawo przedsiębiorców” ustawodawca zastosował już liczbę pojedynczą. Podobnie miało to miejsce także w przypadku § 2 pkt 2 lit. f) Rozporządzenia Ministerstwa Finansów z dnia 29 sierpnia 2022 r. dot. informacji o cenach transferowych, który stanowi, że informacja ta zawiera m.in. „*informację o statusie mikroprzedsiębiorcy lub małego przedsiębiorcy, przez wskazanie, **czy podmiot** w ostatnim roku podatkowym **spełnił** warunki określone odpowiednio w art. 7 ust. 1 pkt 1 albo pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców*”.

Mając zatem na względzie treść przywołanych powyżej przepisów, wątpliwości Wnioskodawcy dotyczące możliwości zastosowania uproszczenia pozwalającego na niedołączaniu analizy porównawczej ani analizy zgodności do sporządzanej dokumentacji cen transferowych wydają się być uzasadnione. W efekcie, stanowisko DKIS należy uznać za pierwszy (i miejmy nadzieję, że nie ostatni) krok ku ich rozwianiu.

DOMINIKA MICHALSKA
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Skutki podatkowe w CIT konwersji wierzytelności , wyrok NSA z 21 października 2022 r., sygn. II FSK 537/20	7
Kwestia stosowania art. 15e ust. 11 pkt 3 ustawy CIT do refakturowanych usług ubezpieczeniowych , wyrok NSA z 19 października 2022 r., sygn. II FSK 657/20	7
Skutki podatkowe w CIT zbycia wierzytelności w ramach umowy faktoringu , wyrok NSA z 18 października 2022 r., sygn. II FSK 393/20	7
Kwestia ustalenia w oparciu o art. 17c ustawy CIT przychodu ze sprzedaży przedmiotu leasingu w przypadku umowy wyrażonej w walucie obcej , wyrok WSA w Warszawie z 20 października 2022 r., sygn. III SA/WA 290/22	7
Kwestia stosowania art. 28m ust. 3 w zw. z ust. 4 ustawy CIT odnośnie do wynagrodzenia wspólnika będącego prokurentem i odnośnie do samochodów wykorzystywanych do celów mieszanych przez wspólników, będących jednocześnie pracownikami spółki , wyrok WSA w Gdańsku z 18 października 2022 r., sygn. I SA/GD 917/22	8
Kwestia powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu świadczenia usługi administrowania pożyczką , wyrok WSA w Gliwicach z 20 października 2022 r., sygn. I SA/GL 322/22	8

Skutki podatkowe w CIT konwersji wierzytelności, wyrok NSA z 21 października 2022 r., sygn. II FSK 537/20

W analizowanej sprawie spółka zobowiązana do spłaty zadłużenia w jego wartości nominalnej w wyniku konwersji wierzytelności dokonała faktycznej jego spłaty w formie wydania własnych udziałów jedynie w wartości rynkowej tej wierzytelności, która odbiega (jest niższa) od ich wartości nominalnej wraz z odsetkami. W wyniku dokonanej konwersji wierzytelności dojdzie do wygaśnięcia wierzytelności udziałowca w wartości nominalnej tej wierzytelności (wraz z odsetkami), a tym samym wygaśnięcia długu z tego tytułu po stronie spółki. W konsekwencji po stronie spółki dojdzie do przysporzenia majątkowego zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT. Przysporzenie to powstanie w związku z nieodpłatnym zwolnieniem spółki z długu (ciążącego na niej zobowiązania).

Kwestia stosowania art. 15e ust. 11 pkt 3 ustawy CIT do refakturowanych usług ubezpieczeniowych, wyrok NSA z 19 października 2022 r., sygn. II FSK 657/20

Z literalnego brzmienia art. 15e ust. 11 pkt 3 ustawy CIT wynika, że nie zawiera on dodatkowych ograniczeń (warunków) co do zwolnienia z obowiązku wyłączenia z kosztów podatkowych innych niż to, żeby usługi były świadczone przez podmioty wymienione w art. 15c ust. 16 pkt 6 i 7 ustawy CIT tj. m.in. zagraniczny zakład ubezpieczeń. Skoro zatem we wniosku spółka wprost wskazała, że umowa ubezpieczenia została zawarta z podmiotem niepowiązanym, będącym zagranicznym ubezpieczycielem, który stanowi podmiot, o którym mowa w art. 15c ust. 16 pkt 6 ustawy CIT, to należało przyjąć, że usługi ubezpieczenia są świadczone przez zagraniczny zakład ubezpieczeń, a zatem podmiot, o którym mowa w art. 15c ust. 16 pkt 6 ustawy CIT. Fakt, że usługa ta jest refakturowana na spółkę przez jeden z podmiotów powiązanych nie rzutuje na ocenę tej usługi. Powyższe skutkuje uznaniem, że koszty usług ubezpieczenia są objęte dyspozycją przepisu art. 15e ust. 11 pkt 3 ustawy CIT, a tym samym nie ma do nich zastosowania wyłączenie z kosztów uzyskania przychodów wynikające z art. 15e ust. 1 ustawy CIT.

Skutki podatkowe w CIT zbycia wierzytelności w ramach umowy faktoringu, wyrok NSA z 18 października 2022 r., sygn. II FSK 393/20

Przychód uzyskany w wyniku sprzedaży wierzytelności faktorowi stanowi kategorię przychodu odrębną od przychodu z tytułu pierwotnie zawartej transakcji, w związku z którą powstała ta wierzytelność. Wierzyciel otrzymuje od podmiotu trzeciego wynagrodzenie za zbyciem wierzytelność, które nie stanowi jednak kwoty tytułem spłaty wierzytelności przez pierwotnego dłużnika. W konsekwencji w świetle art. 14 ust. 1 ustawy CIT, przychód z tytułu sprzedaży wierzytelności powinien zostać rozpoznany w wysokości odpowiadającej cenie zawartej w umowie sprzedaży wierzytelności. Skutkiem uznania zbycia wierzytelności na rzecz faktora, za przychód podatkowy jest możliwość rozpoznania kosztów uzyskania przychodów z tej transakcji w wysokości wykazanego uprzednio przychodu należnego ze sprzedaży towarów i usług (netto), pomniejszonego o ewentualną spłatę dokonaną uprzednio przez kontrahentów spółki.

Kwestia ustalenia w oparciu o art. 17c ustawy CIT przychodu ze sprzedaży przedmiotu leasingu w przypadku umowy wyrażonej w walucie obcej, wyrok WSA w Warszawie z 20 października 2022 r., sygn. III SA/WA 290/22

Przepis art. 17c ustawy CIT wyraźnie warunkuje sposób ustalania przychodu ze sprzedaży przedmiotu leasingu od hipotetycznej wartości netto [dalej: HWN] środków trwałych. Ta HWN środków trwałych jest zdefiniowana w art. 17a pkt 6 ustawy CIT. Mając zatem na uwadze, że wartość początkową określa się zgodnie z art. 16g ustawy CIT nie ma wątpliwości, że w ramach tego artykułu dla potrzeb podatku dochodowego od osób prawnych ta wartość początkowa zawsze jest wyrażana w złotych. Tym samym skoro art. 17c ustawy CIT odnosi się do hipotetycznej wartości netto, a HWN do wartości początkowej, to wartość początkowa jest wyrażona w złotych dla potrzeb podatku CIT.

Kwestia stosowania art. 28m ust. 3 w zw. z ust. 4 ustawy CIT odnośnie do wynagrodzenia wspólnika będącego prokurentem i odnośnie do samochodów wykorzystywanych do celów mieszanych przez wspólników, będących jednocześnie pracownikami spółki, wyrok WSA w Gdańsku z 18 października 2022 r., sygn. I SA/GD 917/22

1) Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia analogii w prawie podatkowym (nullum obligationem sine lege). W konsekwencji nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu, który wskazał, iż mając zatem na uwadze treść art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy CIT, podobieństwo jakie cechuje ukryte zyski oraz wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą i brak szczegółowych przepisów odnośnie do sposobu ustalania, w jakiej wysokości należy zaliczyć do wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą wydatki związane z użytkowaniem samochodów osobowych dla celów mieszanych przez pracowników spółki, nie będących wspólnikami spółki należy per analogiam zaliczyć do wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą w wysokości 50%.

2) Wynagrodzenie prokurenta będącego wspólnikiem spółki, jest ukrytym zyskiem, chociaż jest inny wynagrodzeniem niż określone w art. 28m ust. 4 ustawy CIT, czyli innym niż w art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 7, 8 i 9 ustawy PIT. Do tego wynagrodzenia ma zastosowanie art. 28m ust. 3 ustawy CIT, który określa co jest ukrytym zyskiem. W tym przypadku prokurent powinien być zakwalifikowany jako ten podmiot, który nie podlega art. 28m ust. 4 ustawy CIT, ale stosuje się do niego wprost przepis art. 28m ust. 3 ustawy CIT i jego wynagrodzenie jest to wprost i w sposób jednoznaczny zysk ukryty.

3) Podobną zasadę należy przyjąć w przypadku samochodów wykorzystywanych przez

wspólników, będących pracownikami. To że ktoś jest pracownikiem, nie zmienia jego statusu wspólnika lub udziałowca. A zatem zgodnie z art. 28m ust. 3 ustawy CIT wszystko cokolwiek otrzymuje udziałowiec lub wspólnik w związku z tym, że jest tym wspólnikiem lub udziałowcem, podlega opodatkowaniu jako ukryty zysk pomimo tego, że jest także pracownikiem.

Kwestia powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu świadczenia usługi administrowania pożyczką, wyrok WSA w Gliwicach z 20 października 2022 r., sygn. I SA/GL 322/22

Zgodzić należy się ze stanowiskiem organu, zgodnie z którym w odniesieniu do świadczonych przez spółkę usług administrowania pożyczką, z tytułu których spółka będzie otrzymywała wynagrodzenie, obowiązek podatkowy powstanie z upływem ustalonego w umowie okresu rozliczeniowego, za który zostanie spółce przekazana informacja od dłużnika, a nie w dniu przekazania informacji przez dłużnika. Innymi słowy, nie moment przekazania informacji decyduje o momencie powstania obowiązku podatkowego, tylko upływ okresu rozliczeniowego. W art. 19a ust. 3 ustawy VAT nie użyto sformułowania, które uzależniałoby powstanie obowiązku podatkowego od przekazania przez dłużnika informacji o zapłaconych odsetkach. Czytając literalnie ten przepis – uznać należy, że ustawodawca jasno i w sposób precyzyjny sformułował, że momentem wykonania usługi będzie upływ okresu, za który mają nastąpić płatności. Gdyby zaś intencją ustawodawcy było uzależnienie powstania obowiązku podatkowego od innych okoliczności zachodzących pomiędzy kontrahentami, użyłby odpowiedniego sformułowania, czego jednak nie zrobił.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak możliwości zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 30 lit. b lub lit. c ustawy VAT do usług dzierżawy nieruchomości na rzecz uczelni dla celów pokoi akademickich , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 października 2022 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.606.2022.2.AK	10
Kwestia rozliczania różnic kursowych w związku z zawartą umową faktoringu odwróconego , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.82.2022.1.AP	10
Brak opodatkowania VAT na terytorium Polski zbycia oddziału znajdującego się w Rumunii , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.437.2022.1.RM	11
Ustalenie czy wydatki na rzecz klubu sportowego w związku z zawartą umową sponsoringową mogą być uznane za koszty uzyskania przychodu poniesione na działalność sportową, które uprawniają do zastosowania ulgi, o której mowa w art. 18ee ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.40.2022.2.KW	11
Zapłacony PCC należny od dopłat określonych uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników nie stanowi kosztu uzyskania przychodu na gruncie CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12 października 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.550.2022.2.BJ	12
Brak obowiązku uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne członków rady nadzorczej kosztów przejazdów na posiedzenia rady nadzorczej , decyzja oddziału ZUS w Gdańsku z 21 września 2022 r., sygn. DI/100000/43/952/2022	12

Brak możliwości zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 30 lit. b lub lit. c ustawy VAT do usług dzierżawy nieruchomości na rzecz uczelni dla celów pokoi akademickich, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 października 2022 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.606.2022.2.AK

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca zamierza zawrzeć umowę dzierżawy nieruchomości z uczelnią. Umowy dotyczące zakwaterowania studentów i doktorantów uczelni będą zawarte między tymi studentami i doktorantami a uczelnią. Między wnioskodawcą a uczelnią zawarta zostanie umowa dzierżawy pomieszczeń dla celów pokoi akademickich. Usługi zakwaterowania będą świadczone przez uczelnię. Do świadczonych przez wnioskodawcę usług nie znajdzie zastosowania zwolnienie wynikające z art. 43 ust. 1 pkt 30 lit. b ustawy VAT. Zwolnienie określone w tym przepisie dotyczy usług zakwaterowania w domach studenckich świadczonych na rzecz studentów i doktorantów uczelni prowadzących te domy studenckie. W niniejszej sprawie nie znajdzie również zastosowania zwolnienie z art. 43 ust. 1 pkt 30 lit. c ustawy VAT. Zwolnienie z tego przepisu dotyczy bowiem usług zakwaterowania świadczonych na rzecz uczniów i wychowanków lub studentów i doktorantów, przez podmioty inne niż wymienione w lit. a i b, pod warunkiem, że szkoły lub uczelnie mają z tymi podmiotami zawarte umowy dotyczące zakwaterowania swoich uczniów i wychowanków lub studentów i doktorantów. Natomiast, wnioskodawca nie świadczy usług zakwaterowania na rzecz studentów i doktorantów uczelni, a jedynie na podstawie umowy dzierżawy zawartej z uczelnią dzierżawi budynki mieszkalne, w których następnie uczelnia świadczy usługi zakwaterowania studentów i doktorantów. Umowy dotyczące zakwaterowania studentów i doktorantów uczelni będą zawarte między tymi studentami i doktorantami a uczelnią. Zatem, regulacje wynikające z art. 43 ust. 1 pkt 30 lit. b i lit. c ustawy VAT nie będą miały zastosowania do świadczonych przez wnioskodawcę usług dzierżawy nieruchomości na rzecz uczelni.

Kwestia rozliczania różnic kursowych w związku z zawartą umową faktoringu odwróconego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.82.2022.1.AP

1) W regulacjach art. 15a ustawy CIT zamieszczony jest zamknięty katalog przypadków, w których powstają różnice kursowe oraz wskazane jest w jaki sposób winny one być ustalane. Biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie nie ma miejsca pożyczka, lecz świadczenia faktoringu stwierdzić należy, że nabywca takiej usługi reguluje swoje zobowiązania z chwilą spłaty na rzecz faktora konta finansowania. Oznacza to, że w przypadku uregulowania przez wnioskodawcę zobowiązań wobec faktora (banku) zaistnieją różnice kursowe, o których mowa w art. 15a ustawy CIT. Przy czym za dzień zapłaty należy potraktować dzień, w którym wnioskodawca uregulował swoje zobowiązania wobec banku, tj. w którym przelał na rachunek faktora (banku) należność wynikającą z zawartej umowy faktoringu. Natomiast różnice kursowe nie powstaną na moment spłaty wierzytelności przez faktora na rzecz dostawców, ponieważ nie dochodzi wówczas jeszcze do faktycznego uregulowania zobowiązania (w postaci wydatkowania środków pieniężnych ani w postaci potrącenia) przez wnioskodawcę. Prawidłowe jest zatem stanowisko, że wnioskodawca powinien wykazywać podatkowe różnice kursowe powstałe pomiędzy fakturą pierwotną zakupu a spłatą przez niego linii faktoringowej do banku.

2) W świetle regulacji ustawy CIT – dla potrzeb ustalenia różnic kursowych związanych z zapłatą zobowiązań w walucie obcej za pośrednictwem faktoringu odwróconego – nieprawidłowe jest stosowanie kursu z dnia poprzedzającego dzień dokonania płatności; jako kurs faktycznie zastosowany wnioskodawca powinien przyjąć kurs z dnia dokonania płatności. Wyraźnie wskazują na to literalne zapisy art. 15a ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2 ustawy CIT. Dopiero, jeżeli nie byłoby możliwe uwzględnienie faktycznie zastosowanego kursu waluty z tego dnia, wnioskodawca może zastosować zgodnie z art. 15a ust. 4 ustawy CIT kurs średni ogłaszany przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego ten dzień.

Brak opodatkowania VAT na terytorium Polski zbycia oddziału znajdującego się w Rumunii, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.437.2022.1.RM

W analizowanej sprawie, będące przedmiotem planowanej transakcji aktywa i pasywa (oddział) znajdują się na terytorium Rumunii. Oddział prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Rumunii i na terytorium Rumunii dojdzie do transakcji zbycia opisanych składników majątkowych. W wyniku sprzedaży oddziału nie dojdzie do przemieszczenia jakichkolwiek składników aktywów i pasywów (towarów) z terytorium Rumunii na terytorium innego kraju. Zatem, transakcja sprzedaży oddziału będzie miała miejsce na terytorium Rumunii i obejmować będzie składniki majątkowe związane z działalnością gospodarczą prowadzoną na terytorium Rumunii. Oznacza to, że sprzedaż oddziału nie wpisuje się w dyspozycję art. 5 ust. 1 ustawy VAT. W konsekwencji, sprzedaż aktywów i pasywów znajdujących się na terytorium Rumunii nie będzie podlegała opodatkowaniu VAT na terytorium kraju.

Ustalenie czy wydatki na rzecz klubu sportowego w związku z zawartą umową sponsoringową mogą być uznane za koszty uzyskania przychodu poniesione na działalność sportową, które uprawniają do zastosowania ulgi, o której mowa w art. 18ee ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13 października 2022 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.40.2022.2.KW

1) Wydatki poniesione przez spółkę na podstawie zawartej umowy sponsoringowej, zgodnie z którą spółka przekazuje klubowi sportowemu środki, a w zamian klub świadczy na rzecz spółki usługi reklamowe, będą mogły stanowić

koszty uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ustawy CIT. W żadnym z przepisów art. 18ee ustawy CIT prawodawca nie zastrzegł, iż odliczenie na podstawie takich regulacji, tj. w ramach tzw. ulgi sponsoringowej nie może mieć zastosowania jeżeli koszty ponoszone są na finansowanie klubu sportowego prowadzonego w formie spółki akcyjnej. Co więcej, na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy o sporcie, w przypadku gier zespołowych w skład ligi zawodowej mogą wchodzić wyłącznie te kluby sportowe, które działają jako spółki akcyjne lub spółki z o.o. To ponad wszelką wątpliwość oznacza, że taka forma prowadzenia klubu sportowego (sp. z o.o., S.A.) jest nie tylko typową, ale wręcz obowiązkową w niektórych przypadkach. Zatem fakt, że klub sportowy jest prowadzony w formie spółki akcyjnej nie wyłącza możliwości zastosowania przez spółkę odliczenia od dochodu na podstawie art. 18ee ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 18ee ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

2) W żadnej z regulacji ustawy CIT prawodawca nie warunkuje zastosowania odliczenia na podstawie art. 18ee ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 18ee ust. 2 pkt 1 ustawy CIT jednoznacznym wskazaniem przez podatnika, na co wydatkował środki sponsorowany. Ustawodawca podatkowy wymaga jedynie, aby to podatnik korzystający z odliczenia składając zeznanie roczne zamieścił wykaz poniesionych przez niego kosztów. W niniejszej sprawie w zawartej umowie sponsoringu zostanie zamieszczone oświadczenie klubu sportowego, że środki uzyskane od spółki w ramach umowy sponsoringu będą przeznaczone przez klub sportowy, zgodnie ze wskazaniem zawartym w jego statucie, tj. prowadzenie sekcji (...). Dla zastosowania odliczenia od dochodu, o którym mowa w art. 18ee ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 18ee ust. 2 pkt 1 ustawy CIT spółka nie musi prowadzić szczegółowej analizy sposobu wydatkowania środków pozyskanych od niej przez klub sportowy w ramach umowy sponsoringu.

Zapłacony PCC należny od dopłat określonych uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników nie stanowi kosztu uzyskania przychodu na gruncie CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12 października 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.550.2022.2.BJ

Skoro przychód w postaci dopłat wniesionych do spółki nie stanowi przychodu do celów podatkowych, to koszty jego uzyskania, nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT. W świetle przepisów ustawy CIT nieistotny jest zatem cel ani konsekwencje (efekty) wniesienia dopłat do spółki. Jeżeli określone wydatki w sposób jednoznaczny wiążą się z osiągnięciem przysporzenia, zidentyfikowanego przez ustawodawcę jako konkretny rodzaj przychodu, to bez względu na możliwość wywiedzenia pośredniego związku tych wydatków z ewentualnymi innymi przychodami, zaliczenie ich do kosztów uzyskania przychodów oceniane być musi w kontekście tego przychodu, z którym wydatki te są bezpośrednio związane. Ustawowe pojęcie „suma przychodów” nie może być interpretowane w oderwaniu od regulacji zawartej w art. 12 ustawy CIT, która wskazuje rodzaje przychodów, a także enumeratywnie wymienia jakiego rodzaju przychody podmiotu gospodarczego nie są zaliczane do przychodów (art. 12 ust. 4 ustawy CIT). Powyższe nakazuje przyjęcie, iż interpretacja przepisów prawa podatkowego zgodnie, z którą z jednej strony pominięte zostałyby przychody, a z drugiej strony uwzględnione jako koszty wydatki związane bezpośrednio z uzyskaniem tych przychodów stałaby w oczywistej kolizji z art. 7 ust. 2 ustawy CIT. A zatem, do kosztów uzyskania przychodów spółka nie może zaliczyć wydatku poniesionego w postaci zapłaconego PCC związanego z wniesieniem przez wspólników dopłat określonych uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, bowiem ww. wydatek ma charakter uboczny w stosunku do świadczenia głównego, jako związany z przychodem niepodlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych. Dopłaty wniesione do spółki stanowią odrębne zdarzenie gospodarcze (wynikające z Ko-

deksu spółek handlowych), tym samym nie można ich utożsamiać ze zdarzeniem związanym z pozyskaniem przez spółkę środków finansowych np. w formie kredytu, pożyczki.

Brak obowiązku uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne członków rady nadzorczej kosztów przejazdów na posiedzenia rady nadzorczej, decyzja oddziału ZUS w Gdańsku z 21 września 2022 r., sygn. DI/100000/43/952/2022

W sytuacji gdy pracodawca wypłaca swoim pracownikom wysłanym w podróż służbową diety i inne należności w wysokości określonej limitem przepisami rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, to ich wartość podlega wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Zauważyć należy przy tym, iż podróż służbowa jest instytucją uregulowaną w art. 77(5) Kodeksu pracy, w związku z czym odbywać ją mogą tylko pracownicy, zatem zastosowanie ww. przepisu wprost w opisanym przez stanie faktycznym gdzie nie mamy do czynienia z pracownikami byłoby niemożliwe. Zgodnie jednak z brzmieniem § 5 ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia wprowadzonym w życie 1 stycznia 2015 r. mocą rozporządzenia MPiPS z 22 grudnia 2014 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przepisy § 2 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek członków rad nadzorczych wynagradzanych z tytułu pełnienia tej funkcji. Wyłączenie ma odpowiednie zastosowanie do członka rady nadzorczej odbywającego podróż służbową, w tym również na posiedzenia rady, któremu z tego tytułu przysługuje zwrot kosztów. W związku z powyższym w sytuacji przedstawionej w przedmiotowym wniosku brak jest podstaw do uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne członków rady nadzorczej kosztów przejazdów na posiedzenia rady nadzorczej.

KONTAKT

ANNA PACZUSKA
tel. +48 505 455 593
anna.paczuska@ptpodatki.pl

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

Al. Racławickie 8, 20-037 Lublin
tel. 519 407 698, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl